

Habacuc - comentarii E. P. Vedder Jr.

Povara pe care a văzut-o profetul Habacuc. Doamne, până când voi striga și Tu nu vei auzi? Strig către Tine: „Violentă!“, și Tu nu salvezi. De ce mă faci să văd nelegiuire și Te uiți la nedreptate? Pentru că jaful și violența sunt înaintea mea și este ceartă și izbucnește neînțelegere. De aceea legea este fără putere și dreptatea nu se arată niciodată, pentru că cel rău împresoară pe cel drept; de aceea judecata iese strâmbă. Habacuc 1.1-4

Strigătul îndurerat al profetului de la începutul acestei cărți conduce la un dialog cu Domnul și, în cele din urmă, la un minunat cântec despre încrederea în El. Adesea nici noi nu înțelegem căile lui Dumnezeu și uneori le punem la îndoială în mod deschis. Dumnezeu nu îi datorează niciunui dintre noi răspuns la întrebări, dar Lui îi face plăcere să ne facă cunoscut nu doar faptele Sale, ci și căile Sale, așa cum i-a făcut lui Moise (Psalmul 103.7). Avem dovezi ale felului în care El explică cu răbdare, iar și iar, celor ai Săi. El îl călăuzește pe cel blând în judecată și arată calea Sa celui blând. Taina Domnului este pentru cei care se tem de El. Blândețea inimii nu exclude ca noi să îi prezentăm lui Dumnezeu întrebările și greutățile noastre. Se poate ca răspunsurile lui Dumnezeu să ridice alte întrebări, cum este și cazul lui Habacuc. Dar, în cele din urmă, Dumnezeu trebuie să aibă ultimul cuvânt, iar noi trebuie să ne supunem, știind că toate căile Sale sunt drepte. Cât de bine este atunci când putem, ca și Habacuc, să ne plecăm în fața căilor lui Dumnezeu cu o cântare glorioasă, plină de încredere și de credință! Aici Dumnezeu îi spune lui Habacuc că va judeca violența și nedreptatea lui Iuda, dându-i în mâinile caldeenilor, „națiunea amarnică și năvalnică“, mai violentă chiar decât poporul Său. Nu a fost ușor pentru profet să înțeleagă, dar Dumnezeu i-a arătat că, atunci când caldeenii aveau să socotească puterea ca pe un Dumnezeu, El îi va judeca și pe ei.

oi sta de strajă și mă voi așeza în turn și voi căuta să văd ce-mi va zice și ce să răspund la plângerea mea. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: „Scrie viziunea și graveaz-o pe tăblițe, ca să poată alerga cel care o citește. Pentru că viziunea este încă pentru un timp hotărât, dar se grăbește spre sfârșit și nu va minți. Chiar dacă va întârzia, așteapt-o, pentru că va veni negreșit, nu va fi amânată“. Habacuc 2.1-3

Cât de bine este că putem aștepta cu încredere și cu speranță un răspuns de la Domnul pentru toate întrebările și greutățile noastre! Răspunsul primit de Habacuc conține principii instructive și pentru noi astăzi.

Habacuc trebuia să scrie viziunea și să o graveze pe tăblițe. Cuvântul lui Dumnezeu este exact și trebuie deopotrivă să fie și folosit și păzit. Dumnezeu nu ne-a dat o tradiție, care să fie transmisă din gură în gură, nu ne-a dat nici un Cuvânt al Său scris cu creionul, ca să poată fi modificat sau șters cu ușurință. El ne-a dat Cuvântul Său înscris adânc, avertizându-ne să nu adăugăm sau să scoatem ceva din el. Diferite pasaje vorbesc despre scrierea Cuvântului cu cerneală și știm că cele zece porunci au fost gravate pe table de piatră.

Cel care citea tăblițele trebuia să alerge în urma citirii lor. Psalmistul vorbește în mod asemănător: „Voi alerga pe calea poruncilor Tale, când îmi vei scoate inima la larg“ (Psalmul 119.32). Dumnezeu vrea să ne determine să acționăm prin Cuvântul Său scump.

Viziunea era pentru un timp hotărât. Profetia arată din nou și din nou către acea zi viitoare când planurile lui Dumnezeu vor fi împlinite și când toate lucrurile vor fi adunate sub Hristos. Dumnezeu așteaptă acea zi. Iubim și noi arătarea lui Hristos?

Autorul Epistolei către Evrei aplică sfârșitul versetului 3 la Domnul Isus Însuși, spunând: „Pentru că, încă puțin, foarte puțin, și Cel care vine va veni și nu va întârzia“ (Evrei 10.37). Vino, Doamne Isuse!

Dar Domnul este în templul Său cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui! O rugăciune a profetului Habacuc, pe sighionot. „Doamne, am auzit ce ai spus Tu și m-am temut. Doamne, însuflețește lucrarea Ta în mijlocul anilor! În mijlocul anilor, fă-o cunoscut! În mânie, amintește-ți de îndurare!“ Habacuc 2.20-3.1,2

În penultimele versete ale capitolului 2, Habacuc a denunțat idolii și pe cei ce i-au făcut. Chiar dacă sunt poleiți cu aur și cu argint, impresionând pe oameni prin frumusețea lor, totuși idolii nu au viață în ei. Ce mare contrast între ei și Iahve, Dumnezeul minunat, dătător de viață și adevărat! Către El își îndreaptă acum Habacuc ruga, după dialogul din capitolele 1 și 2.

Cât de important este să fim conștienți de Cine este Domnul! Deși pare îmbucurător gândul că El vrea să fie mereu Prietenul nostru, El este cu mult mai mult decât aceasta. În aprecierea și desfătarea noastră în afecțiunea Domnului adesea pierdem din vedere gloria și mărirea Lui.

În rugăciunea lui poetică, profetul merge în urmă, la timpul când Dumnezeu l-a scos pe Israel din Egipt și l-a purtat prin pustie prin puterea Lui extraordinară. Gloria putea fi văzută peste tot, acoperea cerurile. El a făcut ca pământul să tremure și a pus teamă în inimile națiunilor. Totul a fost în concordanță cu planul Său și pentru salvarea poporului Său, a unsului Său.

Habacuc se roagă ca Iahve să restaureze lucrarea Sa și ca, în mânie, să-și amintească de îndurare. El îi cere lui Dumnezeu să repete lucrările Lui extraordinare pe care le-a arătat față de Egipteni, dar de data aceasta împotriva caldeenilor pe care Dumnezeu a fost gata să-i folosească pentru a-și pedepsi poporul. Aprecierea a ceea ce făcuse Dumnezeu cu mult timp înainte pentru poporul Său era aceea care îi dădea profetului odihnă acum, în zi de necaz. Și astfel, chiar dacă i-ar fi lipsit orice binecuvântare dintre cele mai obișnuite, el tot s-ar fi bucurat în Dumnezeul mântuirii sale și ar fi mers fără să se clatine. Să învățăm să facem și noi la fel!